

II

(Mededelingen)

MEDEDELINGEN VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN
DE EUROPESE UNIE

EUROPESE COMMISSIE

**Mededeling van de Commissie over vrijwillige regelingen en standaardwaarden in de EU-regeling
betreffende de duurzaamheid van biobrandstoffen en vloeibare biomassa**

(2010/C 160/01)

1. INLEIDING

In 2009 heeft de EU de meest uitgebreide en geavanceerde bindende duurzaamheidsregeling ter wereld ingevoerd. In de Richtlijn inzake energie uit hernieuwbare bronnen ⁽¹⁾ zijn deze duurzaamheidscriteria voor biobrandstoffen en vloeibare biomassa vastgesteld. Voor biobrandstoffen zijn overeenkomstige criteria vastgesteld in de richtlijn inzake brandstofkwaliteit ⁽²⁾. Deze criteria zijn van toepassing op biobrandstoffen/vloeibare biomassa die in de EU zijn geproduceerd en op ingevoerde biobrandstoffen/vloeibare biomassa. Het is de verantwoordelijkheid van de lidstaten erop toe te zien dat marktpartijen de duurzaamheidscriteria naleven wanneer met biobrandstoffen/vloeibare biomassa rekening wordt gehouden voor de doelstellingen ⁽³⁾ van de richtlijn inzake energie uit hernieuwbare bronnen, de richtlijn inzake brandstofkwaliteit, de communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming ⁽⁴⁾ en de verordening inzake CO₂-emissies van personenauto's ⁽⁵⁾.

De duurzaamheidsregeling bevat twee instrumenten om de administratieve lasten voor marktpartijen te beperken:

1. de optie om gebruik te maken van „vrijwillige regelingen” of „bilaterale en multilaterale overeenkomsten” om aan te tonen dat sommige of alle duurzaamheidscriteria zijn nageleefd; en
2. de optie om gebruik te maken van in de richtlijn vastgestelde „standaardwaarden” om aan te tonen dat het duurzaamheids criterium inzake de reductie van broeikasgasemissies is nageleefd.

De Commissie kan besluiten dat vrijwillige regelingen of door de Unie gesloten bilaterale en multilaterale overeenkomsten accurate gegevens betreffende de duurzaamheidscriteria bevatten. De Commissie kan standaardwaarden toevoegen voor nieuwe productiemethoden van biobrandstoffen/vloeibare biomassa en de bestaande waarden actualiseren. In deze mededeling is uiteengezet hoe de Commissie dergelijke beslissingen zal nemen. Deze mededeling bevat informatie voor lidstaten, derde landen, marktpartijen en niet-gouvernementele organisaties.

Naast deze mededeling heeft de Commissie een mededeling over de praktische tenuitvoerlegging van de duurzaamheidsregeling van de EU voor biobrandstoffen en vloeibare biomassa en over boekingsregels voor biobrandstoffen ⁽⁶⁾ vastgesteld, die tot doel heeft de consequente toepassing van de duurzaamheidsregeling te vergemakkelijken.

In deze mededeling wordt de artikelnummering van de richtlijn inzake energie uit duurzame bronnen gevolgd om naar specifieke bepalingen te verwijzen. In de onderstaande tabel is aangegeven waar de overeenkomstige bepalingen zich bevinden in de richtlijn inzake brandstofkwaliteit. In deze mededeling worden onder verwijzingen naar „de richtlijn” verwijzingen naar de richtlijn inzake energie uit hernieuwbare bronnen verstaan. Als de richtlijn inzake brandstofkwaliteit een overeenkomstige bepaling bevat, zijn de verwijzingen ook van toepassing op die richtlijn.

Tabel 1: artikelen en bijlagen waarnaar wordt verwezen in deze mededeling

Richtlijn inzake energie uit hernieuwbare bronnen	Richtlijn inzake brandstofkwaliteit
Artikel 17: Duurzaamheidscriteria voor biobrandstoffen en vloeibare biomassa	Artikel 7 ter: Duurzaamheidscriteria voor biobrandstoffen

⁽¹⁾ Richtlijn 2009/28/EG.⁽²⁾ Richtlijn 98/70/EG, gewijzigd bij Richtlijn 2009/30/EG.⁽³⁾ Voor nadere informatie, zie http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform_en.htm⁽⁴⁾ PB C 82 van 1.4.2008, blz. 1.⁽⁵⁾ Verordening (EG) nr. 443/2009.⁽⁶⁾ Zie bladzijde 8 van dit Publicatieblad.

Richtlijn inzake energie uit hernieuwbare bronnen	Richtlijn inzake brandstofkwaliteit
Artikel 18: Controle op de naleving van de duurzaamheidscriteria voor biobrandstoffen en vloeibare biomassa	Artikel 7 quater: Controle op de naleving van de duurzaamheidscriteria voor biobrandstoffen
Artikel 19: Berekening van het effect van biobrandstoffen en vloeibare biomassa op de broeikasgasemissies	Artikel 7 quinquies: Berekening van broeikasgasemissies gedurende de levenscyclus van biobrandstoffen
Artikel 24: Transparantieplatform ⁽¹⁾	Niet opgenomen ⁽²⁾
Artikel 25: Comit�es	Niet opgenomen
Bijlage V: Regels voor het berekenen van het effect van biobrandstoffen, vloeibare biomassa en hun fossiele alternatieven op de broeikasgasemissie	Bijlage IV: Regels voor de berekening van broeikasgasemissies gedurende de levenscyclus van biobrandstoffen

⁽¹⁾ Zie: http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform_en.htm
⁽²⁾ De Commissie is voornemens om documenten die relevant zijn voor de richtlijn inzake brandstofkwaliteit ook te publiceren op de website over de richtlijn inzake brandstofkwaliteit.

2. VRIJWILLIGE REGELINGEN

Marktpartijen moeten aan de lidstaten aantonen dat ze de duurzaamheidscriteria met betrekking tot broeikasgasreducties, land met een grote biodiversiteit en land met hoge koolstofvoorraden ⁽¹⁾, naleven ⁽²⁾. Zij kunnen dit op drie manieren doen:

1. door de relevante nationale autoriteit gegevens te verstrekken, overeenkomstig eisen die de lidstaat heeft vastgesteld (een „nationaal systeem”) ⁽³⁾;
2. via een „vrijwillige regeling” die door de Commissie met het oog daarop is erkend ⁽⁴⁾;
3. overeenkomstig de voorwaarden van een bilaterale of multilaterale overeenkomst die de Unie met derde landen heeft gesloten en die door de Commissie met het oog daarop is erkend ⁽⁵⁾.

Vrijwillige regelingen moeten betrekking hebben op sommige of alle duurzaamheidscriteria in de richtlijn ⁽⁶⁾. Ze mogen ook betrekking hebben op andere duurzaamheidskwesties ⁽⁷⁾ die niet onder de criteria van de richtlijn vallen ⁽⁸⁾.

Als de Commissie een verzoek tot erkenning van een vrijwillige regeling ontvangt, gaat zij na of de regeling aan de relevante

⁽¹⁾ Artikel 17, leden 2 tot en met 5.

⁽²⁾ Artikel 18, lid 1.

⁽³⁾ Artikel 18, lid 3.

⁽⁴⁾ Artikel 18, lid 4, tweede alinea; artikel 18, lid 7.

⁽⁵⁾ Artikel 18, lid 4, eerste alinea; artikel 18, lid 7.

⁽⁶⁾ Vrijwillige regelingen hoeven geen betrekking te hebben op het criterium inzake landbouw- en milieu-eisen en op normen voor EU-landbouwers (artikel 17, lid 6). Zie punt 2.2 van de mededeling betreffende de praktische tenuitvoerlegging van de duurzaamheidsregeling.

⁽⁷⁾ Bijvoorbeeld de kwesties die vermeld zijn in artikel 18, lid 4, tweede alinea.

⁽⁸⁾ De opname van andere duurzaamheidskwesties in een vrijwillige regeling mag door de lidstaten echter niet als reden worden aangehaald om te weigeren rekening te houden met biobrandstoffen/vloeibare biomassa die niet onder de regeling vallen als die biobrandstoffen/vloeibare biomassa voldoen aan de in de richtlijn vastgestelde duurzaamheidscriteria.

eisen beantwoordt. De procedure voor deze beoordeling is hieronder uiteengezet.

2.1. Beoordelings- en erkenningsprocedure

Voor de beoordeling van regelingen zal de Commissie:

- met de beoordelingsprocedure beginnen zodra zij een verzoek om erkenning ontvangt;
- elke regeling beoordelen, ongeacht de herkomst ervan, d.w.z. ongeacht het feit of ze door overheids- of privéorganisaties is ontwikkeld;
- de regeling beoordelen, ongeacht het feit of een andere erkende regeling al betrekking heeft op hetzelfde type grondstoffen, gebied enz.;
- de regeling toetsen aan de duurzaamheidscriteria van de richtlijn ⁽⁹⁾ en de in het volgende punt uiteengezette beoordelings- en erkenningsvereisten;
- nagaan of de regeling ook dienst kan doen als een bron van accurate gegevens over andere duurzaamheidskwesties ⁽¹⁰⁾ die niet onder de in de richtlijn vermelde duurzaamheidscriteria vallen ⁽¹¹⁾.

Als uit haar beoordeling blijkt dat een regeling voldoet aan de duurzaamheidscriteria en de beoordelings- en erkenningsvereisten, zal de Commissie:

- de procedure ⁽¹²⁾ starten die leidt tot de vaststelling van een beslissing van de Commissie;

⁽⁹⁾ Organisaties die een verzoek indienen, worden verzocht aan te geven voor welke criteria (of voor welk met de criteria verband houdend aspect) van artikel 17, leden 2 tot en met 5, en voor welke informatie in het in artikel 18, lid 3, derde alinea, aangekondigde besluit van de Commissie zij erkenning vragen.

⁽¹⁰⁾ Zie artikel 18, lid 4, tweede alinea. Organisaties die een verzoek indienen, worden verzocht aan te geven of dergelijke kwesties zijn opgenomen in de regeling waarvoor zij erkenning vragen.

⁽¹¹⁾ Het is mogelijk dat de Commissie dit niet onmiddellijk kan doen. Zij is echter wel voornemens het zo snel mogelijk te doen.

⁽¹²⁾ Het bij artikel 25, lid 2, opgerichte Comité voor de duurzaamheid van biobrandstof en vloeibare biomassa wordt hierbij betrokken.

- elke regeling erkennen, ongeacht de herkomst ervan, d.w.z. ongeacht het feit of ze door overheids- of privéorganisaties is ontwikkeld;
- de regeling erkennen, ongeacht het feit of een andere erkende regeling al betrekking heeft op hetzelfde type grondstoffen, gebied enz.;
- in het algemeen de regeling erkennen voor de toegestane maximumperiode van 5 jaar ⁽¹⁾;
- in de beslissing specificeren welke delen van de duurzaamheidscriteria van de richtlijn onder een regeling vallen;
- in de beslissing specificeren voor welke andere duurzaamheidskwesties de regeling eventueel accurate gegevens bevat ⁽²⁾;
- op het transparantieplatform naar de beslissing verwijzen zodra ze in het Publicatieblad is bekendgemaakt.

Als uit de beoordeling blijkt dat een regeling niet aan de eisen beantwoordt, stelt de Commissie de organisatie die het verzoek heeft ingediend daarvan in kennis.

Als de inhoud van een vrijwillige regeling, na te zijn erkend, zodanige wijzigingen ondergaat dat de basis voor de oorspronkelijke erkenning in het gedrang komt, verwacht de Commissie dat deze wijzigingen haar worden meegedeeld. De Commissie kan dan beoordelen of de oorspronkelijke erkenning geldig blijft.

2.2. Beoordelings- en erkenningsvereisten

Een vrijwillige regeling moet, geheel of gedeeltelijk, betrekking hebben op de duurzaamheidscriteria in de richtlijn ⁽³⁾. In de regeling moet een controlesysteem ⁽⁴⁾ worden opgenomen, waarvoor de eisen in dit punt zijn vastgesteld.

2.2.1. Documentbeheer

Om aan vrijwillige regelingen te mogen deelnemen, moeten marktpartijen:

- beschikken over een auditeerbaar systeem dat het mogelijk maakt de verklaringen die zij afleggen of waarop ze zich baseren, te controleren;
- alle bewijsstukken minstens 5 jaar bijhouden; en
- de verantwoordelijkheid aanvaarden voor het voorbereiden van informatie met betrekking tot de audit van deze bewijsstukken.

⁽¹⁾ Artikel 18, lid 6.

⁽²⁾ In vergelijking met de criteria in artikel 18, lid 4, tweede alinea.

⁽³⁾ Zie voetnoot [15].

⁽⁴⁾ De termen „audit”/„auditor” en „controle”/„controleur” zijn inwisselbaar in deze mededeling.

Het auditeerbaar systeem moet normaal een kwaliteitssysteem zijn dat gebaseerd is op de punten 2 en 5.2 van Module D1 („Kwaliteitsborging van het productieproces”) van bijlage II bij het Besluit betreffende een gemeenschappelijk kader voor het verhandelen van producten ⁽⁵⁾.

2.2.2. Passende norm voor onafhankelijke audits

In het algemeen moet een vrijwillige regeling garanderen dat marktpartijen een audit ondergaan alvorens aan de regeling te mogen deelnemen ⁽⁶⁾.

Een dergelijke audit kan de vorm aannemen van een „groepsaudit”, met name voor kleine landbouwers, producentenorganisaties en coöperaties. In dergelijke gevallen kan de controle van alle betrokken eenheden worden uitgevoerd op basis van een steekproef ⁽⁷⁾, waarbij — voor zover van toepassing — rekening wordt gehouden met een relevante norm die voor dit doel is opgesteld ⁽⁸⁾. De naleving van de landgerelateerde criteria van de regeling mag alleen op basis van een groepsaudit worden uitgevoerd als de desbetreffende gebieden zich dicht bij elkaar bevinden en soortgelijke kenmerken vertonen. Voor de berekening van broeikasgasreducties mogen groepsaudits alleen worden gebruikt als de eenheden soortgelijke productiesystemen en producten hebben.

Bovendien moet de vrijwillige regeling voorzien in een regelmatige, minstens jaarlijkse, retrospectieve audit van een monster verklaringen die in het kader van de regeling zijn afgelegd ⁽⁹⁾. Het is de verantwoordelijkheid van de controleurs te bepalen hoe groot het monster moet zijn om het vertrouwensniveau te bereiken dat nodig is om een controleverklaring te kunnen opstellen.

Voor beide bovenvermelde audittypes moet een controleur worden geselecteerd die:

- extern is: de audit mag niet worden uitgevoerd door de marktpartij of de regeling zelf;
- onafhankelijk is: de auditor moet onafhankelijk zijn van de activiteit die aan een audit wordt onderworpen en mag geen belangenconflict hebben;
- over de generische vaardigheden beschikt: het controleorgaan moet over de algemene vaardigheden beschikken voor het uitvoeren van audits; en
- over de passende specifieke vaardigheden beschikt: de controleur moet over de vaardigheden beschikken die nodig zijn voor het uitvoeren van de audit met betrekking tot de criteria van de regeling.

⁽⁵⁾ Besluit nr. 768/2008/EG.

⁽⁶⁾ Uitzonderingen op deze regel zijn mogelijk wegens het bijzondere karakter van bepaalde regelingen (bijv. regelingen die enkel bestaan uit standaardwaarden voor broeikasgasberekeningen); dit moet duidelijk worden aangegeven wanneer om erkenning van de regeling wordt verzocht.

⁽⁷⁾ Het is de verantwoordelijkheid van de auditors om te bepalen hoe groot het monster moet zijn om het vereiste vertrouwensniveau te bereiken.

⁽⁸⁾ Bijv. norm P035 van de „International Social and Environmental Accreditation and Labelling Alliance (ISEAL)”, waarin gemeenschappelijke eisen voor de certificering van producentengroepen zijn vastgesteld.

⁽⁹⁾ Voor elke auditperiode moet het monster uit andere marktpartijen bestaan.

Vrijwillige regelingen moeten in hun verzoek om erkenning aantonen hoe zij bij de selectie van de controleurs zullen garanderen dat deze aan de bovenvermelde eisen voldoen. Zij kunnen dit onder meer aantonen op de manieren die vermeld zijn in tabel 2.

Het is wenselijk dat auditoren, voor zover mogelijk en passend, geaccrediteerd zijn voor de audittaken die zij zullen uitvoeren, maar van essentieel belang is dit niet ⁽¹⁾.

Tabel 2: Voorbeelden van manieren waarop de controleurs kunnen aantonen dat zij aan de eisen voldoen

Kenmerk van de controleur	Eisen waaraan hij voldoet doordat hij dit kenmerk bezit
Ervaring met het uitvoeren van audits overeenkomstig ISO-norm 19011 ⁽¹⁾ waarbij richtsnoeren zijn vastgesteld voor de controle van kwaliteits- en/of milieubeheersystemen	<ul style="list-style-type: none"> — Onafhankelijkheid — Generische vaardigheden — Specifieke vaardigheden met betrekking tot de criteria van de richtlijn en andere milieukwesties
Accreditatie volgens ISO 14065 waarbij eisen zijn vastgesteld voor instellingen die broeikasgasvalidaties of -controles uitvoeren ten behoeve van gebruik bij accreditatie of andere vormen van erkenning ⁽²⁾	<ul style="list-style-type: none"> — Onafhankelijkheid — Generische vaardigheden — Specifieke vaardigheden met betrekking tot verklaringen inzake broeikasgassen
Ervaring met het uitvoeren van audits overeenkomstig ISO-norm 14064-3 waarbij een specificatie is vastgesteld met richtlijnen voor de validatie en controle van verklaringen inzake broeikasgassen	<ul style="list-style-type: none"> — Onafhankelijkheid — Generische vaardigheden — Specifieke vaardigheden met betrekking tot verklaringen inzake broeikasgassen
Ervaring met het uitvoeren van audits overeenkomstig de internationale standaard inzake controleopdrachten 3000 met betrekking tot assuranceopdrachten andere dan die van een controle of review van historische financiële informatie	<ul style="list-style-type: none"> — Onafhankelijkheid — Generische vaardigheden
Accreditatie volgens ISO-guide 65 ⁽³⁾ waarbij algemene eisen zijn vastgesteld voor instellingen die productcertificatiesystemen uitvoeren ⁽⁴⁾	<ul style="list-style-type: none"> — Onafhankelijkheid — Generische vaardigheden

⁽¹⁾ Internationale Organisatie voor Normalisatie.

⁽²⁾ Accreditatie volgens deze norm omvat vaak tegelijk accreditatie volgens een specifiek „broeikasgasprogramma”, zoals het Europees emissiehandelssysteem. In dat geval hoeven eventuele aanvullende eisen van dat programma niet in aanmerking te worden genomen voor het in deze tabel beoogde doel. Wanneer ze in strijd zijn met de richtlijn mogen ze niet in aanmerking worden genomen.

⁽³⁾ De gelijkwaardige Europese norm is EN 45011.

⁽⁴⁾ Accreditatie volgens deze norm omvat vaak tegelijk accreditatie volgens specifieke eisen met betrekking tot bijv. een product. In dat geval hoeven eventuele aanvullende eisen van dat programma niet in aanmerking te worden genomen voor het in deze tabel beoogde doel. Wanneer ze in strijd zijn met de richtlijn mogen ze niet in aanmerking worden genomen.

In verzoeken om erkenning die bij de Commissie worden ingediend, moet worden aangetoond dat de audits goed zullen worden gepland en uitgevoerd en dat er verslag over zal worden uitgebracht. Dit betekent normaliter dat de auditor:

- nagaat welke activiteiten van de marktpartij relevant zijn voor de criteria van de regeling;
- de relevante systemen van de marktpartij en haar algemene organisatie toetst aan de criteria van de regeling en nagaat of relevante controlesystemen effectief worden toegepast;
- minstens een „beperkt assurantieniveau” ⁽²⁾ vaststelt, rekening houdende met de aard en de complexiteit van de activiteiten van de marktpartij;
- de risico's analyseert die kunnen leiden tot een onjuiste verklaring, op basis van de deskundigheid van de controleur en de informatie die door de marktpartij wordt verstrekt;

⁽¹⁾ Een dergelijke accreditatie wordt afgegeven door leden van het International Accreditation Forum, door de in artikel 4 van Verordening (EG) nr. 765/2008 vermelde organen of door de organen die een bilaterale overeenkomst hebben gesloten met de European Co-operation for Accreditation.

⁽²⁾ Een „beperkt assurantieniveau” betekent dat het risico tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt; dit niveau vormt de basis voor een negatieve uitdrukking van de auditor, zoals „onze beoordeling heeft niets aan het licht gebracht dat ons doet vermoeden dat het bewijsmateriaal fouten bevat”. Een „redelijk assurantieniveau” betekent daarentegen dat het risico tot een aanvaardbaar laag niveau wordt beperkt; dit niveau vormt de basis voor een positieve uitdrukking van de auditor, zoals „uit onze beoordeling is gebleken dat het bewijsmateriaal geen onjuiste verklaringen bevat”. (Cf. ISEA 3000).

- een controleplan opstelt dat consistent is met de risicoanalyse en de omvang en complexiteit van de activiteiten van de marktpartij; hierin worden de bemonsteringsmethoden voor de activiteiten van de marktpartij gedefinieerd;
- het controleplan uitvoert door bewijsmateriaal te verzamelen in overeenstemming met de gedefinieerde bemonsteringsmethoden, met daarnaast alle relevante aanvullende bewijzen waarop hij de conclusie van de controle zal baseren;
- de marktpartij verzoekt om eventueel ontbrekende delen van het audittraject aan te vullen, afwijkingen te verklaren of verklaringen of berekeningen te herzien alvorens te komen tot een eindconclusie van de controle.

2.2.3. Massabalanssysteem

Typisch voor biobrandstoffen en vloeibare biomassa is dat hun productieketen uit vele schakels bestaat, van het veld tot de verspreiding van het eindproduct. Grondstoffen worden vaak verwerkt tot een tussenproduct en vervolgens tot het eindproduct. De naleving van de eisen van de richtlijn moet worden aangetoond voor het eindproduct. Dit betekent dat verklaringen moeten worden opgesteld over de gebruikte grondstoffen en/of tussenproducten.

De methode waarbij een verband wordt gelegd tussen informatie of verklaringen over grondstoffen of tussenproducten en verklaringen over eindproducten staat bekend als de „chain of custody”. De „chain of custody” heeft normaal betrekking op alle fasen, van de productie van de grondstoffen tot de vrijgave van de eindproducten voor consumptie. De methode die in de richtlijn is vastgesteld voor de „chain of custody” is de massabalansmethode ⁽¹⁾.

In de vrijwillige regeling moet worden vereist dat het massabalanssysteem en de correcte naleving van de criteria van de regeling tegelijk worden gecontroleerd ⁽²⁾. Dit betekent ook dat alle bewijsstukken of systemen die worden gebruikt om aan te tonen dat aan de eisen van het massabalanssysteem is voldaan, moeten worden gecontroleerd.

Het massabalanssysteem is een systeem waarin „duurzaamheidskenmerken” toegewezen blijven aan „leveringen” ⁽³⁾. Voorbeelden van duurzaamheidskenmerken:

- bewijsstukken waaruit blijkt dat de duurzaamheidscriteria van de richtlijn zijn nageleefd; en/of
- een verklaring dat de landgerelateerde duurzaamheidscriteria van de richtlijn zijn nageleefd bij het verkrijgen van de grondstoffen; en/of
- een broeikasgasemissiecijfer; en/of

⁽¹⁾ Artikel 18, lid 1.

⁽²⁾ Deze eis valt weg wanneer de vrijwillige regeling betrekking heeft op slechts één schakel in de ketting (bijv. de plaats waar de grondstoffen worden geproduceerd).

⁽³⁾ Zie artikel 18, lid 1.

- een beschrijving van de gebruikte grondstoffen ⁽⁴⁾; en/of

- de verklaring „aan de productie is een certificaat van het type X toegekend door de erkende vrijwillige regeling Y”; enz.

Duurzaamheidskenmerken moeten informatie bevatten over het land van herkomst van de grondstoffen, behalve voor biobrandstoffen ⁽⁵⁾.

Wanneer leveringen met verschillende (of geen) duurzaamheidskenmerken worden gemengd ⁽⁶⁾, blijven de afzonderlijke groottes ⁽⁷⁾ en duurzaamheidskenmerken van elke levering toegewezen aan het mengsel ⁽⁸⁾. Als een mengsel wordt gesplitst, kan om het even welke reeks duurzaamheidskenmerken ⁽⁹⁾ (samen met de groottes) worden toegewezen aan om het even welke levering, voor zover de combinatie van alle leveringen die uit het mengsel worden gehaald dezelfde grootte hebben voor alle reeksen duurzaamheidskenmerken in het mengsel. Een „mengsel” kan elke vorm aannemen waarbij de leveringen normaal gezien met elkaar in contact staan, zoals een container, verwerkings- of logistiekfaciliteit of -vestiging (gedefinieerd als een geografische locatie met nauwkeurige grenzen waarbinnen producten kunnen worden gemengd).

Het evenwicht in het systeem kan permanent zijn in de tijd; in dat geval mag geen „tekort” optreden, d.w.z. dat op geen enkel ogenblik meer duurzaam materiaal mag worden onttrokken dan is toegevoegd. Bij wijze van alternatief kan het evenwicht worden bereikt over een passende periode, voor zover het regelmatig wordt gecontroleerd. In beide gevallen moeten passende regelingen worden vastgesteld om te garanderen dat het evenwicht wordt nageleefd.

2.3. Atypische vrijwillige regelingen

In punt 2.2 zijn de eisen beschreven die de Commissie voornemens is te beoordelen in het kader van de erkenning van „typische” vrijwillige regelingen die rechtstreeks betrekking hebben op een of meer criteria van de richtlijn. „Atypische” regelingen kunnen een andere vorm aannemen, zoals kaarten waaruit blijkt dat bepaalde geografische gebieden al dan niet aan de criteria beantwoorden, berekeningsinstrumenten voor de beoordeling van broeikasgasreducties of regionale landbouwbroeikasgaswaarden die gekoppeld zijn aan bepaalde grondstoffen. Als de Commissie een verzoek om erkenning van een dergelijke

⁽⁴⁾ Bijv. om een standaardwaarde te claimen.

⁽⁵⁾ Cf. artikel 7 bis, lid 1, onder a), van de richtlijn inzake brandstofkwaliteit.

⁽⁶⁾ Wanneer leveringen met dezelfde duurzaamheidskenmerken worden gemengd, wordt alleen de grootte van de levering dienovereenkomstig aangepast. Wanneer de grondstoffen hetzelfde zijn en gebruik wordt gemaakt van „standaardwaarden” of „regionale werkelijke waarden” zijn de duurzaamheidskenmerken waarschijnlijk hetzelfde.

⁽⁷⁾ Wanneer een verwerkingsfase plaatsvindt of verlies optreedt, moeten passende omrekeningsfactoren worden toegepast om de grootte van de levering dienovereenkomstig aan te passen.

⁽⁸⁾ Wanneer de kenmerken verschillende broeikasgasemissiecijfers bevatten, blijven deze gescheiden; gemiddelden mogen niet worden gebruikt om de naleving van de duurzaamheidseisen aan te tonen.

⁽⁹⁾ Dit betekent dat, wanneer een „duurzaamheidskenmerk” de beschrijving van een grondstof is, bijv. „raapzaad”, dit kenmerk kan verschillen van de fysieke inhoud van de levering, bijv. een mengsel van raapzaad en zonnebloemolie.

regeling ontvangt, stelt zij een passende beoordelingsprocedure vast. De Commissie gaat na of de hierboven uiteengezette beginselen en eisen moeten worden toegepast, dan wel of een verschillende aanpak nodig is.

2.4. Actualisering

Aangezien pas ervaring wordt opgedaan nadat van start is gegaan met de beoordelingen, kan flexibiliteit noodzakelijk zijn. De Commissie kan de vastgestelde procedure herzien op basis van opgedane ervaringen of marktontwikkelingen, inclusief werkzaamheden die door normaliseringsinstellingen zijn verricht. De Commissie is voornemens om in dergelijke gevallen een passende verwijzing op het transparantieplatform te plaatsen.

2.5. Vrijwillige regelingen voor vloeibare biomassa

Met betrekking tot vloeibare biomassa kan de Commissie een vrijwillige regeling niet expliciet erkennen als bron van accurate gegevens voor de landgerelateerde criteria ⁽¹⁾. Als de Commissie echter beslist dat een vrijwillige regeling accurate gegevens oplevert voor biobrandstoffen, moedigt zij de lidstaten aan om die regeling ook te aanvaarden voor vloeibare biomassa.

2.6. Erkenning van bilaterale of multilaterale overeenkomsten

De Unie kan met derde landen bilaterale of multilaterale overeenkomsten sluiten waarin bepalingen zijn opgenomen over duurzaamheidscriteria welke overeenstemmen met die van de richtlijn ⁽²⁾. Nadat een dergelijke overeenkomst is gesloten, dient ze nog steeds te worden erkend voor het doel van de richtlijn, op soortgelijke wijze als voor vrijwillige regelingen ⁽³⁾. Dit proces kan inhouden dat rekening wordt gehouden met relevante delen van punt 2.2.2.

3. STANDAARDWAARDEN

De richtlijn bevat „standaardwaarden” die marktpartijen kunnen gebruiken om aan te tonen dat voldaan is aan het duurzaamheids criterium inzake broeikasgasreductie. Dit moet de administratieve lasten voor marktpartijen doen afnemen omdat bedrijven voor deze vooraf vastgestelde waarden kunnen kiezen in plaats van een werkelijke waarde te berekenen ⁽⁴⁾. De standaardwaarden zijn op een conservatief niveau vastgesteld, zodat het onwaarschijnlijk is dat marktpartijen — door voor de standaardwaarden te kiezen — waarden kunnen claimen die beter zijn dan de werkelijke waarden. De standaardwaarden kunnen worden aangepast aan de technische en wetenschappelijke vooruitgang ⁽⁵⁾.

3.1. Achtergrondinformatie over de berekening van de standaardwaarden

De standaardwaarden in de richtlijn zijn vastgesteld op basis van drie elementen: een reeks wetenschappelijke gegevens, de methode van de richtlijn ⁽⁶⁾ en een regel om typische waarden om

te zetten in standaardwaarden. De wetenschappelijke gegevens voor een specifieke productieketen van biobrandstoffen/vloeibare biomassa worden verwerkt overeenkomstig de methode voor het opstellen van een typische waarde voor de keten. Vervolgens wordt een factor + 40 % toegepast op de emissies van „verwerkende activiteiten” om typische waarden om te zetten in conservatieve standaardwaarden. Op „vervoer en distributie” wordt deze factor niet toegepast omdat zij slechts in geringe mate bijdragen tot de totale emissies ⁽⁷⁾. Op „teelt” wordt evenmin een factor toegepast omdat bepaalde beperkingen op het gebruik van standaardwaarden al garanderen dat deze waarden conservatief zijn ⁽⁸⁾.

3.2. Toekomstige actualiseringen en aanvullingen van de standaardwaarden

De wetenschappelijke gegevens worden verzameld door onafhankelijke deskundigen ⁽⁹⁾ en gepubliceerd op de website van het JRC ⁽¹⁰⁾. Om commentaar te leveren op de gegevens met wetenschappelijk verantwoorde claims moet rechtstreeks contact met de deskundigen tot stand worden gebracht zodat de geschiktheid van de gegevens kan worden onderzocht tijdens de volgende actualiseringscyclus ⁽¹¹⁾.

De richtlijn bevat:

- „algemene ketens”, d.w.z. ketens die worden gekenmerkt door het type grondstoffen en het type biobrandstof/vloeibare biomassa, zoals „suikerbietethanol”; en
- „specifieke ketens”, d.w.z. ketens die worden gekenmerkt door een specifiekere beschrijving dan de algemene ketens, zoals „graanethanol (stro als procesbrandstof in WKK-installatie)”.

De Commissie is voornemens standaardwaarden voor aanvullende algemene ketens op te nemen als:

- deze relevant zijn voor de EU-markt en er ten minste één installatie/keten bestaat; of als het een algemene keten betreft waarvan volgens betrouwbare informatie kan worden verwacht dat ze in de nabije toekomst in gebruik zal worden genomen in de EU; en
- er relevante gegevens beschikbaar zijn waarvan de kwaliteit en zekerheid volgens de onafhankelijke deskundigen voldoende is.

Voor de invoering van specifieke ketens is de Commissie voornemens rekening te houden met twee aanvullende criteria:

- de vraag of het verschil tussen de standaardwaarden voor de specifieke en algemene ketens aanzienlijk is; en

⁽⁷⁾ Cf. artikel 19, lid 7, onder a).

⁽⁸⁾ Artikel 19, leden 2-4.

⁽⁹⁾ Het Instituut voor milieu en duurzaamheid van het Europees Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek van de Commissie, als onderdeel van het JEC-consortium (samengesteld uit het Europees Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek van de Commissie, de onderzoeksorganisatie van de Europese automobiellindustrie (EUCAR) en de door de oliemaatschappijen opgerichte Europese vereniging voor milieu, gezondheid en veiligheid bij raffinage en distributie (CONCAWE)).

⁽¹⁰⁾ http://re.jrc.ec.europa.eu/biof/html/input_data_ghg.htm de Commissie is voornemens om op haar transparantieplatform een spreadsheet te publiceren met de berekening van de standaardwaarden op basis van deze gegevens.

⁽¹¹⁾ Cf. overweging 83 van de richtlijn inzake energie uit hernieuwbare bronnen.

— (in het geval van specifieke ketens met standaardwaarden voor broeikasgasreductie die kleiner zijn dan die van de algemene keten) de vraag of naar schatting minstens een tiende van de EU-consumptie van de desbetreffende algemene keten voor biobrandstof/vloeibare biomassa zodanig wordt geproduceerd dat de daardoor veroorzaakte emissies groter zijn dan die van de standaardwaarde voor die algemene keten.

De Commissie is niet voornemens standaardwaarden in te voeren voor specifieke ketens op basis van de geografische herkomst van de grondstoffen of de biobrandstof/vloeibare biomassa, maar eerder op basis van specifieke praktijken, technologieën enz.

De Commissie is voornemens, voor zover van toepassing, standaardwaarden te actualiseren/toe te voegen vanaf 2010 en vervolgens om de twee jaar; vanaf 2012 gebeurt dit samen met het door de Commissie op te stellen verslag over de standaardwaarden voor toekomstige biobrandstoffen ⁽¹⁾. In de tussentijd kunnen echter actualisering plaatsvinden als de omstandigheden dit vereisen. Ter voorbereiding daarop gaat de Commissie na of aan de voorwaarden voor de opname van specifieke ketens, zoals hierboven uiteengezet, is voldaan. Belanghebbenden kunnen wijzigingen van ketens of nieuwe ketens voorstellen vol-

gens dezelfde procedure als die voor het leveren van commentaar op gegevens (zie hierboven).

4. CONCLUSIES

In 2009 heeft de EU de meest uitgebreide en geavanceerde bindende duurzaamheidsregeling ter wereld ingevoerd. De Commissie heeft in deze mededeling uiteengezet hoe zij in de komende jaren zal omgaan met twee instrumenten van de duurzaamheidsregeling die ontworpen zijn om de administratieve lasten voor de marktdeelnemers te beperken: de beoordeling en erkenning van vrijwillige regelingen en bilaterale of multilaterale overeenkomsten en de toevoeging en actualisering van standaardwaarden. Dit moet de werking van de duurzaamheidsregeling vereenvoudigen. Vrijwillige regelingen kunnen ruimere gevolgen hebben dan alleen maar voor de markt van biobrandstoffen en vloeibare biomassa en kunnen als neveneffect hebben dat duurzame productie van landbouwgrondstoffen wordt aangemoedigd. Bilaterale of multilaterale overeenkomsten kunnen dit effect nog versterken. Deze twee processen zijn op gang gebracht door het nieuwe EU-beleid inzake hernieuwbare energie; voorts zal de Commissie zich op internationale fora ook actief blijven inzetten voor duurzaamheidscriteria op mondiaal niveau.

⁽¹⁾ De biobrandstoffen die zijn opgenomen in bijlage V, delen B en E; Cf. artikel 19, lid 5.